

י"א בניסן תשפ"ד, 19.4.24

מגיד

הוא הכי קאמר ריחת שמש ויקרא אלהים לאור יום אלמא אור יממא הוא הכי קאמר לביאית ורא קרא יום אלא

קדש ורחץ כרסם יחץ מגיד רחצה מוציא מצה מרור כורך שולח עורך אפון ברך תליל נרצה

מתוך ההגדה "מראה מקום", בעיצובה של דגנית גלס. בתמונה - צוריאל ז"ל עם בנו, אורי-דוד ונחמיה רפל.

שבת פרשת מצורע, שבת הגדול

הדלקת נרות - 18:52, צאת השבת - 19:52

גיליון 1609

שבת פרשת מצורע, שבת הגדול

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 19:10

שיעור לאחר מוסף

אייל זנה

לאחר מנחה (17:30)

דרשת שבת הגדול

הרב אילעאי

בנושא:

מתי יבוא אליהו
הנביא?

מזל טוב!

אברכה כוכבא
ולא האספחה,
אניסאי הנכרה, רעות
בתא פא רן ויפעת

אמריס ויעקב וכאן
אבר המצווה פא הנכה, יהודה,
בנא פא רב ואביבית

אמרי ומרדי ריין
אהורת הנכרה
בת אינאי ויפעת

צאתכם לפוס ובואכם בפוס!

דרישת שלום וחיבוק חם לכל חיילינו בעורף ובחזית.

ברכות לשושן אפרתי (נחליאל) עם סיום קורס קצינים וקבלת דרגת סגן. גאים בר!

אֱלֹהֵינוּ, גֵּאִים וּמְעִרִים

וְעֵת לְעִרִים

כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא

הַרְטָה, וְלִטְרָה, אֶרְנֶסְט, אֵילֶזָה, גְּרֵטָה, מְכָל, מוֹפּ, רוֹדִי, אֵילֶזָה, אֶפְרָה, יֶרֶנְרֶה עַל הַטֵּלֶסְקוֹפּ, מְרִטְיוֹן, אֵלִיס, הֶלֶן, זֵלִיג - אַח וְגַם אַחוֹת, הַכֵּל כֹּל כֵּךְ שׁוֹנָה פֶּה - שְׁמִי נִשְׂאָר לִי לַפְּחוֹת.

ראש וראשון למזרזים על עניינה של שפת הקודש היה חברנו מאיר שילוח ז"ל, וכך כתב במאמר שהתייחס בעיקרו לצורך בתרגום ה"פְּתוּפָּה" לעברית:

אנו נוהגים עד היום לבטל את החמץ בארמית: "כל חמירא וחמיעא..." ברור שמקור הנוסח הארמי הוא בכדי שהמבטל יבין את תוכן דבריו ויהיו פיו ולבו שווים. לפי זה, היום יש להגיד את הנוסח, מאותו הטעם, בעברית. וכך פוסק במפורש הרמ"א בהלכות פסח: 'צריך לבטלו בלשון שמבין'. ואכן בירושלמי מובא הנוסח בעברית: 'אמר רב: כל חמץ שיש לי בתוך ביתי, ואינני יודע בו - ייבטל'. והרמב"ם כותב: 'זיארם כל חמץ שיש ברשותי ושלא ראיתיו, הריהו בטל והריהו כעפר'. והנה אנחנו ממשיכים בניגוד להלכה לבטל את החמץ עד היום בארמית.

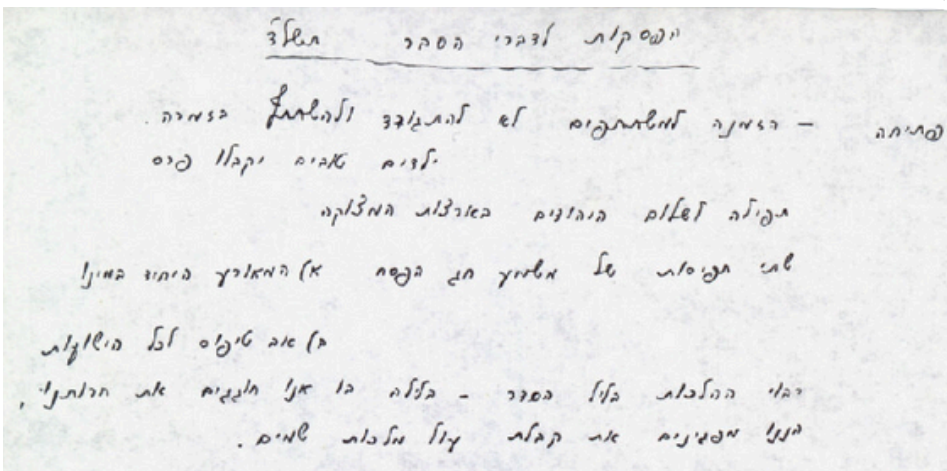
מחר מחרתיים נבדוק את החמץ, וגם אם מבינים אנחנו את המילים הארמיות, אני מציע לכולנו לאמץ את הצעתו של מאיר שילוח, לבטל את החמץ בלשון הקודש, ולהיות ממש עם חופשי בארצנו!

"בצאתנו את מחנה רודגס ובנסענו ליבנה, אומץ רוחנו לא סבל אפילו כשנתקלנו בשפה הגרמנית של אחד מחברי 'ברנר'. נשארנו איתנים בהחלטתנו לא לדבר במקום הזה אלא עברית."

כך כתבו ב"יומן השבוע" (ז' בחשוון תש"א - 8.11.1940) החברים הראשונים שעברו מרודגס שבפאתי פתח תקוה אל השטחים המיועדים לקיבוץ יבנה. דומה שההחלטה לדבר רק עברית בנקודה החדשה קיבלה דווקא חיזוק, כאשר בדרכם ליבנה שמעו בקיבוץ אחר את חבריו מדברים ביניהם גרמנית.

חצי שנה לאחר מכן, בערב פסח, התעוררה אצל נאמני השפה העברית ביבנה שאלה קשה: אמנם הנוסח הארמי של בדיקת חמץ מופך מהילדות: "כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאֵיפָא בְרִשׁוּתִי, דְלֵא חֲמִיתִיה וְדְלֵא בְעֶרְתִּיהּ..." - אבל זו לא עברית! ובליל הסדר, בהתכנסות החגיגת של כל הציבור, גברים נשים וטף, מדוע אנחנו פותחים את הסיפור על יציאת מצרים דווקא בשפה שחלק מהנוכחים אינם מבינים? "הָא לְחֲמָא עֲנִיָא דִּי אֶכְלוּ אַבְהֵתָנָא בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם" - זו לא עברית! צריך לומר ביושר: שתי האמירות האלה אינן תפילות, אלא הַכְרָזוֹת שצריכות להיאמר בשפת הדיבור השוטף!

בחגיגת פ"ז 5, ט"ו באב תשפ"א, הפליאה רחל (רונן) מרחב לחרוז את השמות השונים והמשונים של החברות והחברים, שאמנם נטשו בידעין את שפת אימם ודיברו בקיבוץ (רק) עברית, אך הודו שעל דבר אחד הם אינם יכולים לוותר - על השם הפרטי שקיבלו בילדותם, והוא חלק מאישיותם:

היום לפני חמישים שנה... הצעות של דב רפל לסדר הציבורי.

זמני תפילות בבית הכנסת בפסח

שבת חול המועד

18:57 - הדלקת נרות

19:12 - מנחה וערבית של חג, לימוד בין מנחה לערבית.

זמני תפילות השבת - במועדם (אין מניין ראשון).

19:58 - צאת ההשבת

יום שני - י"ד בניסן

תענית בכורות: לאחר תפילת שחרית במניין ראשון (בלבד!)

10:12 - סוף זמן אכילת חמץ

11:28 - סוף זמן ביעור חמץ

18:54 - הדלקת נרות

19:10 - מנחה וערבית של חג.

לימוד בין מנחה לערבית.

יום שני - שביעי של פסח

18:58 - הדלקת נרות

19:13 - מנחה וערבית של חג, לימוד בין מנחה לערבית.

08:30 - שחרית, יזכור, מוסף (אין מניין ראשון).

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

17:30 - שיעור מפי הרב אילעאי

19:59 - צאת החג

יום שלישי - חג ראשון של פסח

08:30 - שחרית, תפילת טל (אין מניין ראשון)

13:30 - מנחה גדולה

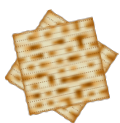
17:15 - מנחה קטנה

19:55 - צאת החג

חול המועד

06:00 - שחרית מניין ראשון

07:30 - שחרית מניין שני מרכזי

חַס שְׂמֵחַ, וְשֵׂאוֹלָה עִלְמָה

יהוצה אכוס

להתראות בחרוסת!!

מה אומרים עכשיו לבנינו ולבנותינו?

על מסעות הזהות של הנוער / דינה ספראי

בליל הסדר המשפחה היא זו שאוחזת במוט השליחויות של העברת המסר לדור הבא. כיום גם מערכת החינוך הפורמלית רתמה את עצמה לאירוע מעצב זהות ושייכות. מה שהחל כמסעות לפוליון, הוחלף, בתוקף הנסיבות, למסע בארץ במסגרת "משואה לתקומה" או "מסע ישראלי". במטרה להתוודע לאתגרים העומדים מאחורי תוכניות המסע בימים טרופים אלה ראינו שלוש נשים:

1. מעיין דידי, מחנכת כיתה י"ב בביה"ס אמית קבוצת יבנה סיפרה על המסע של תלמידי י"ב בביה"ס אמית קבוצת יבנה
2. רחלי ויצמן - מדריכת מסעות משואה לתקומה, שחוותה את הנושא עם מספר קבוצות.
3. אביטל עופרן, מנהלת ביה"ס פלך תל-אביב סיפרה על "מסע ישראלי", בעל אופי קצת שונה.

1. פינסקר נהיה רלבנטי

המסע של תלמידי י"ב בבית הספר המקומי חשף באופן מרוכז את הקושי לעסוק בשואה בעת הזאת. בערב שקדם ליציאה למסע, עברה על בית הספר טלטלה קשה, כאשר אייל מבורך, בנה של שירי טוויטו, מנהלת התיכון, נפל בפעילות מבצעית בעזה. מעיין דידי, מחנכת י"ב בנות מספרת: "ביום שני סיימנו עוד יום לימודים באווירת מלחמה ויצאנו מבית הספר, כרגיל. אחה"צ נפלו עלינו השמיים" כשמענו שאייל נהרג. זה היה ערב גשום מאוד וצוות בית הספר התכנס עם התלמידים לשירים ופרקי תהילים שבסיומו נסענו ללוויה עם דגלים. התלמידות היו עם רוח וחזיקו אותי בתור מורה. הן הצליחו לשיר, להתפלל ולהתאחד בכאב... בדרך הביתה נערכה שיחת ועידה של הצוות, על מנת לבחון את היכולת לצאת וללוות את המסע במציאות המורכבת שנוצרה, משום שלא הספקנו לעבד את שקרה וכבר היינו צריכים לצאת. אני לא יודעת מאיפה היו לשירי כוחות להעביר לנו מסר שנצא למסע כבר בבוקר, ועוד הדגישה שרצוי וראוי לצאת ולעבור מסע משמעותי... למחרת בבוקר נפגשנו בבית העדות. להתחיל בזיכרון השואה היה מטלטל בכל קנה מידה. מצד אחד זו ההמחשה המדויקת של "בכל דור ודור עומדים עלינו לבלותנו", אך מצד שני היתה תחושה של "ניכור" ממה שעובר עלינו עכשיו. התלמידות לא ממש הצליחו להפריד ולהתחבר לכאב הלאומי של השואה בשעה הזאת. בערב, ב"מעגל עיבוד", התלמידות גם שיתפו בתחושות הללו שעלו בהן לאורך היום. יש לציין שלמסע הזה יצאו מעל 100 תלמידים ולא פשוט לשנות תוכנית שהוזמנה ותוכננה מראש. לאור זאת,

שמנו דגש רב על שיחת העיבוד, והמסר העיקרי היה שעם ישראל הוא עם שורד, נלחם, שנאלץ להוכיח את עליונותו, ברמת ההישרדות, בכל תקופה וזמן".

מעיין משתפת שב"שבת השכבה" קודמת, התקיימה בתקופה שבו השיר "טוי" ייצג את ישראל בארוויזיון, וברקע הדהדו דבריו של היוצר, דורון מדלי: "למה עם ישראל צריך להצטייר כעם רדוף? די להתמסכות הזאת!". משה קילימיאן, מנחה השבת והמסע, העלה את האמירה הזו בפני השכבה, מה שעורר דיון סוער וגרר תגובות בעד ונגד מתלמידי/ות השכבה.

במסגרת הכנת השכבה לבגרות בהיסטוריה בנושא הציונות, למדו הבנות על המושג "אוטו-אמנציפציה" שטבע פינסקר. הוא האמין בתחילת דרכו שהעם היהודי צריך לשאוף לחוש ככל הגויים, להיות חלק ולהידמות, אך במהלך חייו הבין שאנו, כעם, לא יכולים לברוח מעצמנו ועל כן עלינו להבדיל את עצמנו מהעמים האחרים ושגם אם "ניטמע" - תמיד העולם ירדוף אותנו. מעיין: "שיעור ההיסטוריה השנה אקטואלי מתמיד. הגדרות הזהות הלאומית או הדתית ונגזרותיה מבלבלות את בני הנוער, והדברים שאנחנו חווים בימים אלה מאוד מדייקים להם את הנושא. במסע כמו בחיים, ברמה הלאומית וברמה האישית נאלצים להבין בדרך הקשה שזאת המציאות שנגזרה עלינו והשנה הנוכחית מתקפת את ההבנה הזו".

קשה לדעת מה מתוך מסע כזה מחלחל ונשאר בהמשך. האינדיקציה לתנועה בנפש היתה ביום המחרת. מעיין: "כשהתפללנו בבוקר ואמרנו 'שמע ישראל', בתחושה שלי, ה'שמע ישראל' נשמע אחרת, עם יותר כוונה, יותר הבנה ומשמעות. מבחינתי זוהי עדות מספיק טובה להבין שמשהו קרה להן שם ואין לי ספק שגם ימשיך איתן למסע חיייהן האמיתית".

ביקור שכבה י"ב של ביה"ס אמית קב' יבנה במוזיאון לוחמי הגטאות

2. שואה שניה?

רחלי ויצמן הדריכה השנה כבר מספר קבוצות כמדריכה מוסמכת של מסעות "משואה לתקומה" מטעם בית העדות. "המסע משואה לתקומה משלב גם את אירועי ה-7.10", מספרת רחלי. "בסיום האחרון עם בנות אולפנה, הן הלכו גם לכיכר החטופים השתתפו בעצרת גדולה ובתפילת נשים וקיימו מעגלי שיח עם אימהות, ומעגלי שירה ונגינה. זה היה כל כך עוצמתי, חשוב ומחבר".

על החיבור בין השואה לתקומה בימים האלה אומרת רחלי: "בחלק המסע שעוסק במאבק של התקומה, אי אפשר להיות מנותקים ממה שקורה עכשיו. אין כמעט תלמידה שלא מכירה משהו מהנופלים. אנחנו מגיעים גם להר הרצל, ופוקדים את החלקה החדשה של הנופלים מהמלחמה הנוכחית. אנחנו הולכים להיכל הזיכרון, ומחברים את התלמידים למי שנהרג במלחמה הזו, ולסיפורים מאחוריו. ככל שזה נורא, זה מאוד עוצמתי וחזק. בחלק המסע שנוגע לשואה - השואה היא נושא שאי אפשר שלא לדבר עליו. השואה היתה. יש מי שכינה את ה-7.10 "שואה שניה", ואנחנו מדגישים את השוני בין מאבק כשיש מדינה ויש צבא, לבין חוסר האונים שהיה במלחמת העולם השנייה.

לא חוששים מהעומס הרגשי?

אנחנו נמצאים בתיאום עם בתי הספר, (אולפנות וישיבות תיכוניות, וגם בתי ספר חילוניים). כל בתי הספר, ללא יוצא מן הכלל, רוצים לשים דגש על מה שקרה לנו בחרבות ברזל. זה לא קל גם לנו כמדריכים, אבל זה כל כך חשוב. ההתמודדות עם שכול והמפגש

עם המשפחות ועם חוסר הוודאות - מטלטלים. כל כך הרבה משפחות הצטרפו לשכול, ורוב התלמידים מכירים לפחות 2-3 משפחות שנפגעו. יצאתי עם אולפנה מירוחם. כמעט אין מי שלא חוותה את זה במעגל הקרוב. חשוב להן לדבר ולשתף והן מדברות. וגם לבית הספר עצמו חשוב לספר את זה. בולט במסעות השנה שהתלמידים הרבה יותר מעורבים, מכירים את הסיפורים ושרים את השירים.

המסע משמש גם כמקום שבו אפשר לעבד את האבל? גם. הבעיה שאנחנו עוד בתוך זה, עדיין לא נגמר. הכל טרי. הכל יכול לקרות. יש מציאות שאפשר לרכך, ואי אפשר להתעלם ממנה, וצריך לעזור להם להתמודד.

את מבחינה בשינוי אצל הנוער בעקבות המסע? רוב הבנות מהמכינות והאולפנות עושות התנדבות במסגרת ההכנה למסע. אחת התחושות שעולות במעגלי השיח היא שאחרי שרואים את ההקרבה הרבה, ואיך שורדי שואה הגיעו לארץ ונלחמו למענה, זה מעצים מאוד את הרצון לעשות יותר למען המדינה, ולהיות בחוויה של הכרת תודה על מה שיש. הרבה בני ובנות נוער אומרים: "אני הולך לשנות את הפרופיל שלי", "אני הולך להיות הכי קרבי שיש". בנות אולפנה שעשו שירות לאומי, מחליטות שהן רוצות להתגייס. אחרי שהן היו במוזיאון הפלמ"ח ובמוזיאון שער הגיא, ושמעו על בני-נוער בגילם, שהקריבו את חייהם כדי שתהיה לנו מדינה, הם חוזרים באמירה: "אנחנו צריכים לתת יותר למדינה. להילחם, להיכנס מתחת לאלונקה". אין ספק שהמסע מעלה את המוטיבציה שלהם להתגייס למען המדינה.

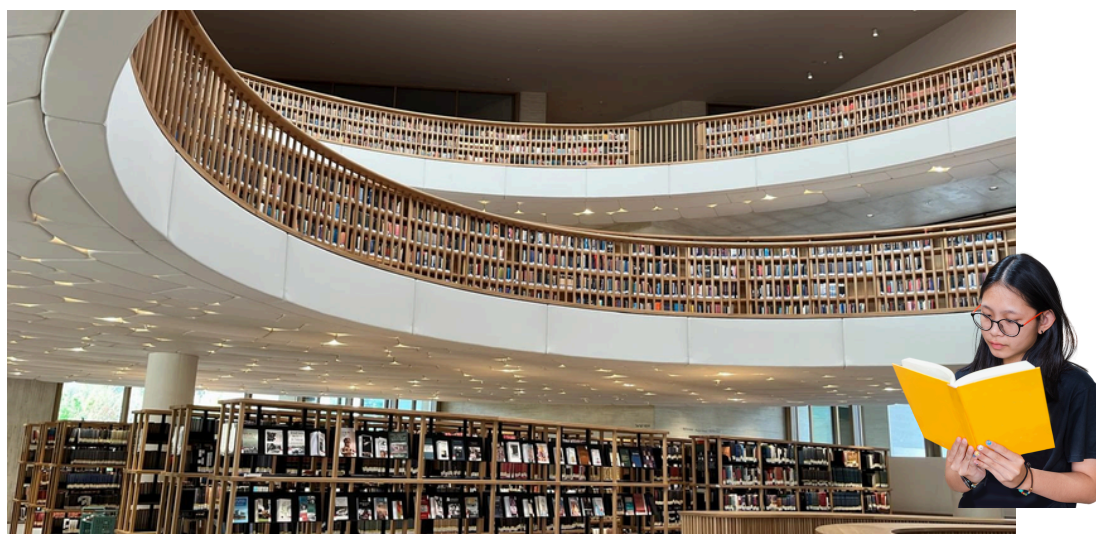

3. מיקוד על "מי אנחנו" ולא על "מה עשו לנו"

לפני כחודש סיימו בנות כיתה י"ב בבי"ס פלך תל אביב את ארבעת ימי "המסע הישראלי" שלהן בשבת בקבוצת יבנה. "למסע הזה היה מיקוד שונה משני המסעות הקודמים. המיקוד היה על "מי אנחנו" ולא "מה עשו לנו", אומרת אביטל עופרן, מנהלת התיכון. "בגלל שבית הספר הוא קטן ובכל מחזור יש כיתה אחת (בשנה הבאה יהיו יותר), יש למחנכת המובילה הרבה יותר אוטונומיה לבחור את המסלול והתכנים. בשנים קודמות המחנכות בחרו בנושאים אחרים, כגון: הסיפור היהודי-ערבי, או "שבטי ישראל". השנה החלטנו למקד את המסע ב"מי הן". המסע הוא אירוע שיא לשיעור שבועי בשם "מסע ישראלי" בהובלת המחנכת".

אביטל מסבירה שהתלמידות התל אביביות נמצאות בניגוד פנימי. מצד אחד הן "בתוך הזרם" התל אביבי, ומצד שני הן "נגדו" - עוף חריג בעיר. זה הוביל לנושא של היום הראשון: "עם וספר בין תורת תל אביב לתורת ירושלים", שהוקדש לביקור במוסדות האומה ובספרייה הלאומית. היום השני נקרא "נוף מולדת", והוא היה יום של כף, טיול וחברות. היום השלישי הוקדש לנושא "קדושים תהיו", מפגש של דת

ולאום, וכלל מפגש עם גוונים שונים של הנושא. למשל עם חנה פרידמן, המנהלת הקודמת של פלך, עם רות קלדרון שרוצה להביא תורה גם לציבור חילוני, וגם עם בחור חרדי שסיפר על העולם החרדי ועל המשבר שהוא חווה בתוכו. היום השלישי הוקדש לנושא "בין כסף לחסד". נושא השבת - כאן - היה: "הציונות הדתית לא רק שם של מפלגה", ועסק במשנת הקבה"ד ובאיזונים של העולמות שלנו בקיבוץ. הבנות פגשו את הרב אילעאי ואת עינת לוי. אביטל מסכמת את החוויה ביבנה כמרומת במיוחד. ובכל זאת, שאלנו, איך בית הספר מתמודד עם הצורך בהתנדבות, ועם החוויה הקשה של מלחמת "חרבות ברזל"? כל אלו, אומרת אביטל, הם נושאים שעוסקים בהם בבית הספר באופן שוטף. ההתמודדות עם שכול ואבל נוכחים מאוד. "כל השנה עוסקים בכך, ואני חושבת שכך צריך להיות, וצריך להיות מקום למשפחות שכולות. בסוף אנחנו רקמה אנושית אחת חיה, ונמצאים בתוך הכאבים האלה. זה בעור שלנו. זה בפנים שלנו. זה לא "הם" ו"אנחנו". במסע רצינו לתת מקום לעתיד במובן החיובי, ובשאלת המשמעות של היותנו פה ומי אנחנו".

ביקור בספרייה הלאומית כחלק מהמסע הישראלי. צולם בעת ביקור בנות פלך ת"א במקום. (הדמות מימין - אילוסטרציה).

בוקר עיון פסח תשפ"ד

"כְּצֶמַח הַיְצָדָה נִתְהַיֵּךְ..." (יחזקאל ט"ז)

עשיעבוד לגאולה ועמישבר לצמיחה

ביום ראשון, **ערב שביעי של פסח**,
כ' בניסן תשפ"ד 28.4.24 **בבית מדרש**

9:00 התכנסות, קפה ועוגיות פסח

9:15 "בשורת אביב הבאתי לך" על התאוששות וצמיחה ותקווה **אדווה פלק**

10:00 החטא ושכרו - הטעות כמנוע צמיחה **ד"ר קובי שטיין**

חג שמח!

ועדת דת

ד"ר קובי שטיין

חבר קבוצת יבנה. בוגר ישיבת מעלה גלבע, מרצה וחוקר בחוג לפסיכולוגיה במכללה למנהל המסלול האקדמי

אדווה פלק

חברת בני דרום, מורה לספרות בתיכון בקיבוץ, מנהלת חינוכית במדרשת באר אשדוד ומנחת קבוצות

22-23/4 ימים שני ושלישי (ערב חג וחג הפסח) - החנות סגורה
24-25/4 ימים רביעי וחמישי (חוג"מ) - שעות הפעילות בין 9:00-15:45
26.4 - יום שישי חול המועד שעות הפעילות 8:00-12:00
28-29/4 ימים ראשון ושני (ערב חג+חג שני) - החנות סגורה
בברכה, צוות החנות

ופדויי ה' ישובון

ליזט עפרוני מראיינת את גלעד מוסק על אחיינו, תמיר נמרודי, שנחטף לעזה

כמש"ק חינוך תמיר דאג לתרבות והווי.
הוא דאג מאוד לחיילים הבודדים וביקש
לאמץ בבית חיל בודד.
באחד מהחפצים שמצאו אצלו היה פתק
שכתב לעצמו:

1. להצליח לעזור להרבה אנשים
2. ליצור מעגל חברתי קרוב
3. לא לפגוע

בשמחת תורה אירחנו את גלעד
מוסק, עם גלעד אנו שומרים על
קשר שנים רבות.
גלעד הוא הנכד של רחל וורנר
אלון, כשבועיים לפני שרחל
נפטרה היא מסרה לי ספר ובתוכו
הכניסה פתק - שכתבה בו - "אני
מאוד אשמח שתמשיכו לשמור
קשר עם גלעד... רחל". זה היה
לפני כ-17 שנים.

באחת מנסיעותיו של האבא לחו"ל, בשדה
התעופה סיפר על הפתק הזה. ניגש אליו רב
מחב"ד וביקש ממנו רשות לקיים יום עיון בעקבות
הפתק שכתב.

לפני כשנה, תמיר, יחד עם תרצה וגלעד, הגיעו
לכאן לקיבוץ - היה חשוב לתמיר לדעת היכן סבא
וסבתא גרו בקיבוץ ומה עשו כאן. הם ביקרו בבית
האדום ובחדר האוכל, ותמיר שאל הרבה שאלות על
העבר. רצה לחקור את השורשים שלו.
פשוט לא נתפש, כל המשפחה והחברים מתגעגעים
ודואגים לשלומו.

נקווה להחזרת כל החטופים בהקדם, לפידיון
השבויים במהרה. מעבדות לחירות - אמנ!!!

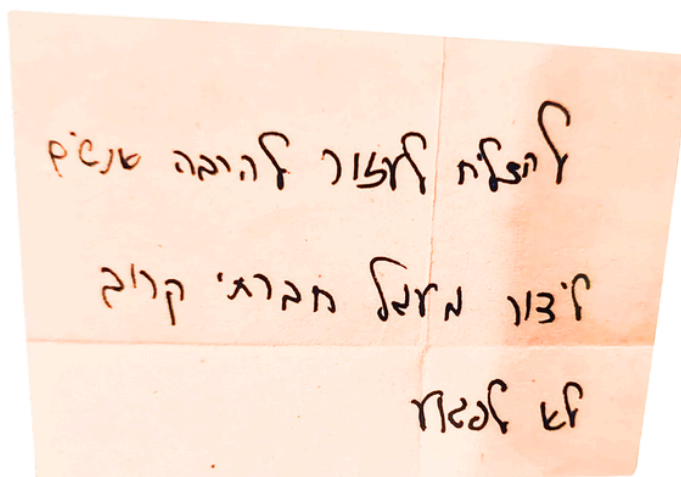
בשמחת תורה התעוררנו לקול האזעקות - כרגיל
עמדנו כולם מתחת לבויידעם... רק במוצאי שבת
גלעד קיבל את הבשורה שתמיר, הבן של חירות,
אחותו, נחטף ממחסום ארז קרוב להתחלת האירוע,
ב-6:30.

תמיר הוא בנם הבכור של חירות ואלון נמרודי. יש
לו עוד שתי אחיות צעירות ממנו.

גלעד מספר: תמיר רק בן 19. היה כ-10 חודשים
בצבא מש"ק חינוך, והתנדב בשמחת תורה לשמור
במחסום ארז. תמיר היה ילד טוב, תלמיד טוב
וסקרן, ורצה לעשות טוב בעולם. כנער, היה מופנם
ושקט אך כשהתגייס והחל למלא את התפקיד, הפך
לנער שונה לחלוטין: מדבר, מארגן, מסביר ודואג.
תמיר רצה לצאת לקצונה. בדיוק בתקופה זו היה
אמור להתחיל.

האבא, אלון, מאוד פעיל להחזרת החטופים, נוסע
ופוגש אנשים ומשפיענים, היה בארה"ב ובגרמניה.
האמא, פעילה בעצרת החטופים ובצעדות שעושים
למען השבתם, ובעיקר בצעדות למען החזרת
החיילים החטופים. החיילים הם האחרונים שדנים
בהשבתם, וקודמים להם הילדים, הזקנים, החיילות
והחולים.

לסבתא, תרצה, קשה מאוד. יש הרבה תפילות. היא
השתתפה בהליכה, בתפילות משותפות. בכל אופן
מאוד קשה לה.

אירועי תרבות בשבועות הקרובים

אנחנו לפני חג הפסח חג החירות, בתקווה שנוכל לחגוג אותו בחרות מלאה, כשכל החטופים חוזרים הביתה, ולכל כוחות הבטחון - שלום.

בחול המועד פסח ביום רביעי ט"ז בניסן (24.4)
נצא לטיול בגני הברון בזכרון יעקב בהדרכת
חברנו גיורא לב

במוצאי שבת, כ"ו בניסן (4.5) נציין את יום השואה
"דור שני לשואה מספר - בין זיכרון לתקווה"
בהנחיית תמי חיות ואורלי טרצ'יטסקי

ביום ראשון ד' באייר (12.5) - בשעה 18.30, יתקיים טקס הזיכרון לחללי מערכות ישראל
ונפגעי פעולות האיבה.
אחרי הטקס יתקיים מפגש משפחות שכולות וחברים.
שרים לזכרם עם להקת נכסי צאן ברזל,
עם פסקול שירי הזיכרון של הלהקות הצבאיות

ביום שני, ה' באייר (13.5) - נציין את יום הזיכרון. לעת ערב נקיים תפילה,
ואחריה ארוחה, מפקד וטקס.
בטקס נוקיר את בני ה-70, 80, 90
ונעלה מיצג הוקרה לאנשים מאחורי העשייה היבנאית במלחמת חרבות ברזל.
לאחר מכן - "שרים עצמאות".

פרטים מלאים בהמשך.
ועדת תרבות

לפנחס חושן,

עם סיום קורס קצינים במסגרת מילואים בהצטיינות

וקבלת דרגת סרן

בתפקיד מ"מ צלפים בצנחנים

לאוריה ולבנות, ולכל מי שעזר לזה לקרות

גאים אתכם ומעריכים!!! בהצלחה!

"ולא לדאוג העם נופל וקם"

(מילים: יואנק)

אוהבות אותך יאצק!

הליגו לחולצות למשתתפי טקס הסיום

הסיפורים הבאים נבחרו מתוך שני קלסרים שנמצאים בבית האדום. מאחורי קלסר אחד עומדת שרה בלנקי, שבגנת ליקטה לפני כ-35 שנה 'סיפורי מקום' שסיפרו הורים לילדי הגן. את הקלסר השני יזמה הגנת נעמי מועלם ז"ל.

שרה מספרת: "כגננת, לאורך שנים האמנתי בחשיבות הסיפור הבין דורי. "והגדת לבתך ובנך...". סיפור 'מקום ומשפחה' המסופר ועובר כחוט בין דורי השזור והמקשר בין הילד לסביבת חייו. הזמנתי את ילדי הגן לשאול ולבקש מההורים לספר ולהעלות על הכתב סיפור מעברם הקיבוצי, על עצמם או על הוריהם. כל סיפור נכתב על גבי דף עם עיצוב פשוט, ולבסוף צירפתי את הדפים לקלסר. הקלסר מונח כבר שנים רבות בבית האדום. לשמחתי אני רואה לא מעט מ"ילדי הגן" של 'אז' זוכרים את החוויה ומקריאים לילדיהם את הסיפור שסופר להם מהוריהם או מסביהם וסבותיהם. סיפור אותו ממשיכים ומעבירים הלאה". "והגדת לבנך...".

סבתא רות סבא דוד

הסיפור סופר ליפעת (וולף) כהן, בתם של דייוד ונורית, נכדתם של עפרה ויוסק'ה עמיר, נינתם של רות ודוד בית - אריה. יפעת אם לארבעה ילדים, גרה בקיבוץ, ועובדת כעו"ס קהילתית, בתפקיד רכזת צח"י במועצה האזורית באר טוביה. בקטע מסופר על לידתה של אילה, התינוקת הראשונה שנולדה על אדמת קבוצת יבנה. היום אילה (צביאלי) - בטירת צבי. סבתא רות - נודעה בטוב לבה ותבונתה, והיתה שם דבר ביכולת להקשיב ללב, חרף הסביבה היקית הנוקשה.

סיפור על סבתא רות של פעם

סבתא רות נולדה בפולניה. כשהיא הייתה בת 14 בערך היא עברה לגור בגרמניה. כי אמא שלה נפטרה ואבא שלה חזר מהשבי ברוסיה ישר לגרמניה. בשנת 1929 סבתא עלתה לארץ באוניה. האוניה מאוד התעצנה כל הדרך, וסבתא הייתה מאוד חולה. הדרך הייתה שמונה ימים. ביחד עם סבתא באוניה, היה משורר מאוד ידוע - ח.נ. ביאליק. האוניה של סבתא הגיעה לארץ לנתנו יפו לפני בוקר. אלו שקיבלו אותם היו ערבים הם העבירו אותם בסירות עד לחוף. בהתחלה הם הגיעו לבית-חולים ושם כולם קיבלו זריקות כדי שלא יהיו חולים. אחרי יומיים הגיעה סבתא לרודגס, שאז עוד לא היה קיבוץ. ברודגס הם גרו באוהלים ואת הכביסה היו עושים בידיים בתוך קערות גדולות. אחרי כמה שנים שהם היו ברודגס, הם עברו לגור בקיבוץ הקבוע שלהם, קיבוץ יבנה. התינוקת הראשונה שנולדה ביבנה הייתה דודה אילה שלנו, ובגלל זה רצו כולם שיקראו לה "יבנה", אבל זה לא מצא חן בעיני סבתא רות ולכן קראו לה "אילה".

משמאל: סבא שלמה נחליאל, שושנה, ברוריה, לנה, ידידה. הילדים של בְּנֵיהּ ושושנה: בנה, צורית ואודי.

נכתב לרועי אריבא ע"י ברוריה (נחליאל) אריבא, אחותו של בְּנֵיהּ ז"ל (אביהם של יובל, איתי ושלמה).
רועי אב לארבעה ילדים, גר בבנימינה והוא מהנדס אמצעי עזר רפואיים.
בסוף הסיפור מחכה לכם בונבוניירה...

סיפור עלייתם של סבא שלמה ז"ל וסבתא לנה

סבתא לנה של רועי נולדה בגרמניה בעיר המבורג. זוהי עיר נאה גדולה. וסבא שלו, שלמה ז"ל, נולד בפולניה בעיר שונק ומשם, בגיל 3 עבר עם משפחתו לגרמניה, לעיר דורטמונד. סבא שלמה ז"ל הגיע ארצה בשנת 1935 והיה שתיים ברודגס על יד פתח תקווה, ואז נשלח לשליחות בגרמניה וריכז את ההכשרה בגרינגסהוף, ושם פגש סבא שלמה את סבתא לנה. הם התחתנו ונולד להם בן בכור, שמו קניה, והוא הדוד של רועי. בשנת 1935 סבא שלמה וסבתא לנה ובנם קניה עלו ארצה באוניה. כאשר הם הגיעו לארץ ישראל ורצו לחזור לרודגס התברר שסבתא לנה שהייתה בהריון וקניה לא יכלו לחזור כי ברודגס השתוללה מחלה קשה הנקראת "טיפוס", ולכן הם נשארו בחיפה במשך שבועיים. הם גרו ברודגס וביתניים נולדה גם מירה, דודה של רועי. הם עברו ליבנה ובשנה הראשונה ביבנה לא היו בתים ולא צריפים, ולכן החברים בנו בתים מחבילות קש.

כאשר הגיע החורף הראשון ביבנה, השנה הייתה גשומה, עם רוחות סוערות ואפילו הגזות של הבתים עפו ברוח. מגפיים לא היו, ועגלות לילדים הקטנים לא היו, וכך פעמים רבות סבא וסבתא של רועי שקעו בקוץ. בשנים הראשונות ביבנה היו מעט מאוד ילדים, ולכן בכל כיתה היה רק ילד אחד וכאשר אותנו ילד הפריע בשיעור, המורה אמר לו לצאת מהכיתה ולא נשאר אף תלמיד. היה רק מבנה אחד שהיה גם בית כנסת וגם חדר אוכל. הציפורים היו באות לחפש אוכל בחדר אוכל, ובשבת, וכהרגלן, באו לחפש את האוכל ומצאו את החברים קוראים בתורה. במקום לאכול. הן השתתפו בקריאת התורה. כאשר החברים הראשונים באו ליבנה, יבנה הייתה מוקפת כפרים ערביים, וכל יום בא ערבי רכוב על גמל למכור תאנים לחברים. הדודה של רועי מאוד רצתה בילדותה להתחתן עם ערבי כי לכל הנשים הערביות היו הרבה מאוד תכשיטים יפים!

זהגדת לבנר ולבתר

בניה נחליאל ברפת

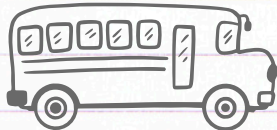
סיפורים של שמשון ועפרה
גוטליב ליעל, בתם הבכורה. כיום
יעל גרה בגדרה, יש לה 3 ילדים,
והיא מנהלת תחום קהילה ברשת
"שעלים".
שמשון כבר נאלץ לעזוב את
ה"בבה" (קקי - ביבנאית
מדוברת) של הפרות, ועבר
לאנשים.
עפרה הצליחה בהדרגה להתרגל
ללו"ז היבנאי, וגם הלו"ז היבנאי
למד להתגמש (קצת...).

סיפור שאבא שמשון זוכר

כשהינן ילדים, היה לנו חתנו חולה. לקחנו אותנו לרפת כדי שוטרינר (רופא של חיות) יטפל
בו, ופתאום פגשנו את בניה ששאל: "מי רוצה להיות רפתן?" ואבא שמשון צעק: "אני!".
ענה לו בניה: "מי שרוצה להיות רפתן, צריך לקחת את הבה של הפרות בידיים אבוב,
ואני כמובן התנדבתי. כל הילדים הסתכלו איך אני לוקח בה של פרה בידיים ישר אבוב
ובאמת מאל אני רפתן.

סיפור בגרות שאמא עופרה זוכרת כשהיא באה ליבנה.

כשהגעתי ליבנה לא ידעתי שגרים פה אנשים כל כך ייקים שמגיעים לכל מקום בדיוק
בזמן. פעם אחת רציתי לנסוע עם אנשי הקיבוץ להצגה בתל אביב. התעוררתי קצת
מאוחר מדי, התלבשתי ורציתי מהר מהר לבנין משרדים. ומה רואות עיניי? אין אוטובוס!
הוא כבר נסע. חשבתי בליבי: מה לעשות? אבא שמשון מחכה לי בתל אביב ולא יודע
שאיחרתי לאוטובוס. אבל לא היה כבר מה לעשות. פשוט אמרתי שבפעם הבאה בקיבוץ
יבנה אסור לאחר...

חנה (לוי) פלק, נולדה בפיליפינים

סופר לידידיה. הסבתא קטי וסבא אלעזר הגיעו לבארות יצחק, שם חנה גדלה. ידידיה גר כיום בקיבוץ, עובד במכון התערובת, ומגדל עם לילך את ארבעת ילדיהם.

סיפור לידידיה פלק

סבא תאוו וסבתא רחל נולדו בגרמניה הם עלו לארץ באוניית כפר לפני השואה. הם הגיעו לרודגס ומשם לקבוצת יבנה. אבא רפי נולד ביבנה. סבתא קטי וסבא אלעזר גדלו בארץ סין, שם היה להם בית גדול עם הרבה כסף ומשרתים האוניה הגדולה שלקחה אותם לטיולים אבל הם התחננו והחליטו שהם רוצים לעלות לארץ ישראל. בדרך לארץ ישראל עברו בארץ שנקראת פיליפינים, שם נולדה אמא חנה. לארץ ישראל הם טסו באווירון כשאמא הייתה תינוקת בת שנה.

ישראל עם יאיר שנקר

סופר ליאיר שנקר על ידי אמו רחלה. יאיר כיום הוא אל"מ המכהן כקצין משאבי אנוש של פיקוד צפון, גר בראש העין ואב לשלושה ילדים. ישראל קטן, בנעוריו, היה נחשב לעילוי בחסידות סאטמר, אך הוא החליט להיות חלוץ בקיבוץ, וחי חיי תורה ועבודה במלואם, הוא רכש מומחיות גבוהה בכל תחום עיסוקיו. בלט בחריפות תלמודו.

סיפורה רחלה שנקר מפי ישראל קטן, "האבא מהלב" שלה

בהתחלה היה חדר אוכל עם 16 שולחנות וספסלים והתקרה הייתה מיטסה ובתוך חדר האוכל היו חוטי ברזל הציפורים ישבו למעלה, ואת המטען השליכו על הצלחות. בפורים אחד אח של גדליה דיטור (סבא של עמיחי ונתנאל), שהיה צייר, צייר את האנשים יושבים על חוטי הברזל, ואת הציפורים יושבות על השולחנות ואנשים מפזרים לציפורים אותן הדבר. חוץ מזה במקום ריצפה פיזרו על החול נסורת, כדי שבחורף כשהיה המון קוץ בחוץ, שלא יידבק הקוץ לנעליים. אחר כך עברו לחדר אוכל בצריף, ורק אחרי הרבה שנים בנו את חדר האוכל היפה והגדול של היום.

מימין חנה יעיר, עקיבא, דדה, "גברת אדלר"
ובצאלא הי"ד. בעידן טרום צילה ויסכה...

גברת אדלר, סבתא של צילה מצד אביה, גרה בקיבוץ, והיתה אישה מלאת מרץ ועשייה. שרית גרה בקיבוץ, והיא כעת בחופשת לידה, שיהיה במזל טוב!!

סיפור של צילה גינוסר אשרית

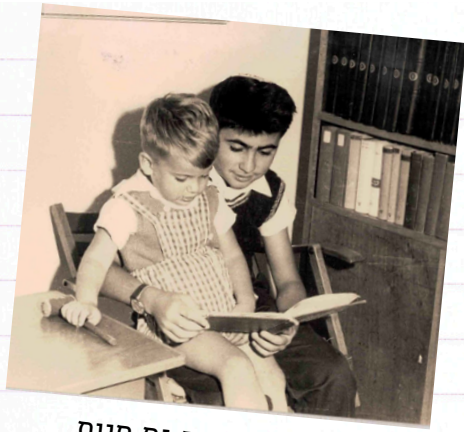
נולדתי ביבנה לפני 32 שנים, הייתי היולדה החמישית במשפחה, וגרנו בצריף על שהייתה בו מקלחת אחת לכל ארבע משפחות שגרו בצריף, ובית שימוש אחד לשתי משפחות. סבתא שלי גרה בצריף כמו שלנו, אבל בצריף אחר, והיה לה על המרפסת ארגז קרח היחידי ביבנה, כי עוד לא היו מקררים, ופעם בשבוע הייתה מגיעה עגלה רתומה לחמור שהייתה מביאה קרח.

אבא שלי היה גומר לעבוד בארבע ועובר דרך המאפיה, מביא לחם טרי שאפו ביבנה (אבא של נאוה, המטפלת שלכם, היה אופה לחם ולחמניות טעימים), והיינו אוכלים ארוחת ארבע עם לחם וריבה, ומים קרים מהמקרר של סבתא. לפני הצריף שלנו היה על תות, ובקץ היינו מכניסים תותים לחלב, והיינו שותים מעדן תותים. בשבתות הייתה לנו מיטה מתקפלת בצריף ויכולנו לישון בבית. בלמנו, היולדים היו ישנים בגן. אצל סבתא, כשהייתי ישנה אצלה, הייתי אוכלת ארוחת בוקר טעימה. כל הקיבוץ היה אוכל ארוחת בוקר של שבת בחצר אוכל ולי היה פינוק מיוחד. היה כיל ליהיות יולדים ביבנה!

המאפיה. יחיאל גרוס. האופה המיתולוגי בצד ימין, ונאוה (גרוס) אבירם עבדה באותה תקופה בגן הילדים.

יוסי בן טולילה עם נח חיות

רעות (בן טולילה) ברסנטי היא אמא לשלושה ילדים. היא גרה בבפר יחזקאל, ומפעילה עגלת קפה יחד עם עדינה (יהושע) אמיתון, שכנתה לשעבר בקבוצת יבנה (הבת של נחמה).

סיפור שסיפר יוסי בן טולילה לרעות

שלוש ילדים. אני נולדתי בארץ רחוקה שנמצאת בצד השני של הים, שאתם מתחזבים בו באשדוד. לארץ קוראים מרוקו, ולעיר שבה נולדתי קוראים טַטְוּאן. כאשר היית בגיל פ, אבא ואמא שלי החליטו לעלות לארץ ישראל. אני זוכר שהתחבאנו בקטן של האוניה כשיצאנו ממרוקו, כי זה היה מסוכן.

יחד איתנו היו עוד 200 יהודים. כך הפלגנו באוניה יומיים עד שהגענו לעיר מרסיי הנמצאת בארץ צרפת. ליד העיר הזאת בנו ליהודים שטח לארץ ישראל מחנה גדול של אוהלים. בתוך כל אוהל גרה יותר ממשפחה אחת. אפילו שזה היה קיץ, ירד גשם שוטף, כי בחוץ לארץ יש מקומות שיורד גשם בקיץ.

אחרי שהיינו חודש במחנה, הפלגנו באוניה של עולים לארץ ישראל. אני זוכר שכשראינו מרחוק את החוף של ארץ ישראל שרנו כולנו - כל העולים - את השיר שאתם מכירים: "הבאנו שלום עליכם".

בנחל חיפה חיכה לנו האב הגדול שלי, שהוא הדוד של רעות. הוא הביא אותנו לקיבוץ לביא. בקיבוץ לביא גרנו שנה, אבל אבא ואמא שלי לא התרגלו, ולכן הם עברו לגור בירושלים, אבל אותי שלחו למועד ביבנה. כשבאתי ליבנה, יבנה הייתה הרבה יותר קטנה ממה שהיא כיום. במקום שבו עומד כיום הבית של המשפחה שלנו היו השדות של משק ילדים. אני זוכר שגידלנו אז הרבה סוגים של ירקות. החיות של משק ילדים היו במקום שבו נמצאת היום הפנימייה של התיכון. הבתים של השדרה היו הבתים האחרונים של הקיבוץ, וחדר האוכל היה בצרף.

אני גדתי בבית של סבתא וסבא של עופר - מרדכי ורוחמה חיות. הם היו בשבילי כמו אבא ואמא, ועד היום אני אוהב אותם. אני זוכר שביום שבו באתי ליבנה נולד נח, אבא של אלעד והדר, ומשפחת חיות אמרו אז שביום אחד נולדו להם שני ילדים נוספים - נח

ואני

שכח, יוסי, אבא של רעות

התנועה ואנחנו | מה נשתנה?

ביחד עם חברים מעלומים, בארי וכפר עזההוקדשה לעילוי נשמתן של רוז לובין הי"ד ורבקה ברוך ז"ל מגרעין צב"ר. זו דוגמא מרגשת של פעילות שבשגרה מתקיימת מידי שנה ולולי ההתגייסות החברית המרשימה הזו - יתכן מאוד שהשנה הייתה נמנעת מחברינו בעוטה.

הדוגמא השנייה לחיבור משמעותי בין הקהילות: בחודש האחרון הולך ונרקם, ואף מתרחב - צוות לתמיכה במשפחות החטופים, שקם מהשטח, ביוזמת חברים וחברות, וכלל נציגים כמעט מכל יישובי התנועה. מטרת הצוות כשמו: חיזוק משפחות החטופים עם מסר ברור - אתן לא לבד במערכה. פרסומים ליוזמות של הצוות נשלחים למזכירות הקיבוצים ולפייסבוק התנועה.

גם הקשר עם התנועה הקיבוצית שעוצמת הטלטלה שניתכה עליה מאז ה 7 באוקטובר היא בלתי נתפסת, הולך ומתחזק ובימים אלה מקבל מקום חשוב בפעילותנו. אנו מחזקים את רשת העשייה המשותפת, שחלקה אמנם התקיימה כבר קודם לכן בחיבורים משמעותיים, אך חשוב לנו ולהם להרחיבה ולהעמיקה בעת הזו.

בשם התנועה אני מאחלת ברכת חג חירות וגאולה קרובה לכל יישובי התנועה, ולכל עם ישראל. שרה עברון, מזכ"לית תנועת הקיבוץ הדתי

שלום לכולם, אין ספק שערב חג הפסח השנה נשתנה עד מאד מקודמיו, ונדמה שאין לו רֶעַ מאז תשל"ג ותש"ט. הלב שלנו עם החטופים והחטופות, לשובם אנו מתפללים.

הלב שלנו עם צה"ל וכוחות הביטחון, העומדים על המשמר ולוחמים בגבורה.

הלב שלנו עם משפחות הנופלים והנופלות, ועם הפצועים בתפילה לרפואתם השלמה והמהירה.

בסוף תשרי גלו עלומים וסעד ממקומם, ובימי ניסן אנו חוזים לאט ובזהירות במסעם הארוך, הקשה והמרומם הביתה. גם בשיבתם של המשקים החקלאיים והפעילויות הכלכליות, וגם, לאט ובשלבים, בשובן של המשפחות. הדרך ארוכה עדיין, ונשלח בשם כולנו חיזוקים לשתי הקהילות וחבריהן.

בחצי השנה האחרונה אנו רואים ממש לנגד עינינו את הערבות ההדדית הכלל תנועתית, ואת החיבור החברי בין האנשים - רקמה אנושית שהיא ליבת קהילת הקהילות שלנו בתנועה. זו ערבות הדדית שנותנת לנו כוחות פנימה והחוצה גם יחד.

שתי דוגמאות מהשבוע האחרון ממחישות זאת: האחת - אפיית המצות של צוות משואות יצחק בהובלת הרב מאיר נהוראי שהתקיימה בסעד,

אנלכה
 אבארות טובות
 ולחא אאח
 האמלכירות הפעילה
 תנועת הקיבוץ הדתי

לחברי וחברות הקיבוץ הדתי ולכל עם ישראל

בערב חא החירות תפס"ד
 נקרא לחירות החטופים והחטופות
 נחלק את מספחותיהם,
 נחבק את מספחות הנופלים והנופלות,
 נתפלל ארפואת הפצועים,
 ונחלק את כל חיילי וחיילות צה"ל
 העוזרים במארכות המלחמה,
 יהי רצון שינע תקווה ונקצור אחווה,
 אנלכה קמעה קמעה
 ללא חפא ומורא
 לחירות, צמיחה, אאולה ותקווה,
 ולשיבת היסובים למקומם
 הבנים והבנות לטובתם
 במהרה ובטוב - אמנו!

קס"ד

ואם חומה - פיקרע בך פער
 ואם סכור - פיתלה מנעול.
 ואם נעול - פיהיה
 אי פם מקתח
 בידו פל מיפיהו
 פמקפיה.

וכפנקרא - יפמע,
 וכפפיעמע - יבוא,
 יקתח, ויכנס
 כאור.

(ש. | משה. אסופת 'הנוני', את"צ ו'משיב הרוח')

מרפאה:

טל. 08-8548300, אחות חירום - 050-6998317, איחוד הצלה - 1221, דואל: mrkyavne@clalit.org.il

25 יום ה' י"ז ניסן ב דחיה"מ אחיות: 12:00-07:00	24 יום ד' ט"ז ניסן א דחיה"מ אחיות: 12:00-07:00	23 יום ג' ט"ו ניסן פסח חג, המרפאה סגורה	22 יום ב' י"ד ניסן ערב חג רופא - 11:00-08:00 אחיות - 11:00-07:00	21 יום א' י"ג ניסן רופא - 11:15-07:30 אחיות: 12.30-9.00 15:00-14:00
		30 כ"ב ניסן	29 יום ב' כ"א ניסן שביעי של פסח חג, המרפאה סגורה	28 יום א' כ" ניסן ה דחיה"מ רופא - 11:15-07:30 אחיות: 12:00-07:00

צוות המרפאה מבקש לאחל לכל חברי קבוצת יבנה ילדיה ותולביה
 חג פסח כלר ולמח
 בריאות טובה
 ובלשרות טובות לכלכם.

משולחנה של הקהילה

שמשון גוטליב

לצידינו. בזמן מגפת הקורונה ניתנה חוות דעת משפטית שקבעה לאחר בדיקת הנושא בצורה רוחבית, שלא נמצא מקור חוקי עליו ניתן לבסס את הסמכות הנתונה ליישוב ... למנוע כניסה אל היישוב בנסיבות אלו. ביום ראשון הנושא נדון בהנהלת הקהילה בהתחשב בחוות הדעת המשפטית. יש מה לעשות, ולא כפי שמספר חברים הציעו, לפתוח את הממטרות...

נח חיות וניר יעקבי לקחו על עצמם לבחון דרכים במסגרת החוק שיביאו לכך שמצעד החתנים והכלות במרחב הציבורי שלנו ייפסק או יצומצם משמעותית. בינתיים תלונות יש להפנות לנח וניר. הפגרה שתמשך עד ל"ג בעומר תאפשר לנו התקדמות בנושא.

יש בה שפע רב

ברשותכם, בערב פסח ובחודש שקדם לו יש ענף אחד שאפשר לומר עליו בפה מלא שהוא הנושא בעול והוא ענף המטבח. זה מתחיל בשלב התכנון, ממשיך לשלב בניית התפריטים ולספירת הקולות ואחר כך לביצוע ולחלוקת השונות. השנה נשבר שיא הזמנות והנתון האחרון מדבר על הזמנות לליל הסדר של מעל 2000 מנות, עלייה של 25% מהשנה שעברה ושיא של כל הזמנים. אומרים שעם האוכל בא התיאבון אבל איש לא חשב שזה יהיה עד כדי כך. ענף המזון התגייס עד גבול קצה היכולת בכדי לספק את כל האוכל בזמן הנכון, בטעם הנכון ובמקום הנכון. אנחנו מודים לכל עובדי הענף ולכל המגויסים והמגויסות של הענף. כולם נתנו יד בזרוע נטויה.

לסיום

אנחנו נכנסים לחג הפסח שהוא חג החירות והשחרור ברגשות מעורבים. יש לנו עדיין 133 שבויים ונעדרים שפרעה חדש ורע מסרב לשחרר. לא נשנה את הסלוגן "חג פסח כשר ושמח" אבל נעמעם אותו ובכל זאת בנימה אופטימית, חג שמח לכל חברינו, תושבינו ואורחינו הרבים.

ראשית ברכות למשפחת למוטי ואלסה איילה עם קבלתם לחברות. הקבלה לחברות היא התחלה, כמו יציאת מצרים בדרך לארץ המובטחת. הקבלה לחברות היא ההתחלה ומכאן צריך להמשיך לפעול ולבסס את החיים בקיבוץ שגם הוא מעין "הארץ המובטחת".

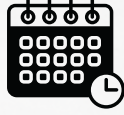
עומסי תנועה - זהירות בדרכים

בתקופה האחרונה אירעו בחצר הקיבוץ מספר תאונות דרכים. יש קושי אמיתי של נסיעה בטוחה בתוך רצועת האזור המיושב כאשר, כמעט בו זמנית, נעים בו הולכי רגל, רכבים, קלנועיות, אופניים חשמליים וקורקינטים ממונעים. בשעות מסוימות התנועה בשבילים ובכבישים החוצים היא ערה מאוד, בדרך ובחזרה של הילדים מבית הספר, בפתיחת מערכת החינוך וסגירתה, ואחר הצוהריים כשעל השטחים הציבוריים משתלטים חתנים וכלות, לרוב עם פמליה ססגונית.

השבוץ לצערנו אירעה תאונה בין אופניים חשמליים לבין קורקינט חשמלי. שני הכלים האלה מאיצים מהר מאוד ויכולים להגיע למהירות גבוהה, כך שמפגש ביניהם ח"ו עלול לגרום לפגיעת גוף קשה. ישנם אמצעי הגנה הקבועים בחוק, אך לצד זאת ולנוכח גודש התנועה הרב בכבישי הקיבוץ ושביליו, התנועה חייבת להיות הרבה יותר זהירה ומתחשבת. השבילים הם לפני הכל מיועדים להולכי הרגל, ולכן על בעלי הרכב הממונע לא רק לנסוע לפי תנאי הכביש אלא להפחית את המהירות לכתחילה. האחריות היא גדולה והיא על כל אחד ואחת מאיתנו. לצד זאת נבדוק אם יש דרכים שיגרמו לאוחרים בכידון או בהגה להאט את התנועה.

כמו דבורה הנמשכת לדבש

תופעת החתנים והכלות ובני לוויה רבים המגיעים ביום החתונה להצטלם בטבע המוריק שלנו מפריעה לרבים ומסיבות שונות. כפי שנאמר באספה האחרונה בתשובה לשאלתה בנושא, קשה לנו למנוע את כניסתם כיוון שהחוק, לכאורה, אינו

יומן השבוע

- טיול משפחתי בזיכרון יעקב - יציאה ביום רביעי ב-13.30.
- בוקר עיון "משעבוד לגאולה וממשבר לצמיחה" - יום ראשון שביעי של פסח, ב-9.00 בבית המדרש

כָּל דְּצָרֶיךָ / דינה ספראי

כָּל דְּצָרֶיךָ	כָּל דְּצָרֶיךָ
קָצַת לְבָרַח, לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ	כּוֹחוֹת
כָּל דְּצָרֶיךָ	כָּל דְּצָרֶיךָ
לְמַצֵּא אֶת הַדֶּרֶךְ שְׁלוֹ	אֲמוּנָה
וְלִהְיוֹת שִׁיב	כָּל דְּצָרֶיךָ
כָּל דְּצָרֶיךָ	שְׁגָרָה
לְמַלְךְ וּלְשָׂרָת	
	כָּל דְּצָרֶיךָ
כָּל דְּצָרֶיךָ	שִׁירָאוֹ אוֹתוֹ
לְשׁוֹב לְבֵיתוֹ	שִׁירָאוֹ מָה חָסֵר לוֹ
כָּל דְּצָרֶיךָ הַשְׁלָמָה	וְכַמָּה הוּא מְשֻׁתָּדֵל
עִם מָה שְׁאִין לְהַשִּׁיב	
	כָּל דְּצָרֶיךָ
יִיתִי וַיִּפְסַח.	אֶת הַרְגָע וְהַבְּטָחוֹן
הַשְׁתָּא	הַתּוֹחֵלֶת וְהַתְקוּהָ
הַכָּא	כָּל דְּצָרֶיךָ מִרְפָּא
לְשָׁנָה הַבָּאָה	וּמְזוֹר לְכָאֵב
בְּנֵי חוֹרֵין	

על השירים: יצחק ברוכי

המערכת: דינה ספראי ואודיה קינסבורסקי. מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com.

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00.

במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.